

jeg skal kun sige, at naar vi have naaet dette Resultat, kunne vi i en væsentlig Grad takke det ærede Medlem derfor. Nu, da vi have maattet nøjes med noget mindre, nu, da vi staa ved Slutningen af denne Sag, og da det gælder for os alle at skyde bag paa for at faa noget ud af den, nu kommer det ærede Medlem, ligesom han kom fra Landbokommissionen ind i Folketinget og blev radikal, nu kommer han med sin Kritik af Lovforslaget, nu kommer han og spørger, hvor Skylden er, og nu vil han vælte Skylden over paa dem, der vilde spænde Buen for højt. Nej, naar jeg har taget Ordet, er det for at sige det ærede Medlem, at naar vi ikke ere naaede videre, er det efter min faste Overbevisning det ærede Medlem, som bærer den største Del af Skylden derfor.

Den ærede første Talers Bemærkninger skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun sige, at naar han udtalte, at Nytten af denne Lov vilde blive, at de Landarbejdere, der her kom i Betragtning, vilde blive gode Socialdemokrater, er det som talt ud af mit Hjerte, saa sandt som jeg haaber, at efterhaanden som Tiden gaar, ville vi alle komme til det Resultat, at den Vej skulle vi. Man har sagt, at Socialdemokratiet ikke kan gaa med til en Lovgivning af den Form, hvorom der her er Tale, Socialdemokratiet vil have Stordrift indført. Men Socialdemokratiet er alligevel gaaet med hertil, og Socialdemokratiet tror, at denne Vej ogsaa fører til Maalet, at vi ogsaa ad denne Vej skulle komme dertil, som det ærede Medlem udtalte, at ikke alene Landarbejdere, men Husmænd og Gaardmænd og i det hele taget alle, der høre til det arbejdende Folk, maa forstaa, at den Samfundsorden, vi leve under, ikke er, som den bør være, men at den bør radikalt forandres.

J. H. Jensen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, begyndte meget fromt med, at vi have nu at skyde paa, saa at denne Reform kan komme til at gøre sin bedste Nytte, og deri er jeg fuldt ud enig med ham. Jeg beklager kun, at det ærede Medlem angreb mig saa stærkt, efter at jeg har udtalt disse gode Ønsker. Jeg har i alt Fald ikke direkte angrebet Socialdemokratiet. Jeg har hentydet ikke alene til Socialdemokratiet, men til mange andre. Det ærede Medlem tillægger mig alt for stor Betydning her i Tinget, naar han siger, at det er min Skyld, at der ikke kommer mere ud af Sagen. Nej, jeg har ikke saa stor Indflydelse, desværre; det

gaar mig som det ærede Medlem: vi ere kun normale Medlemmer og rage ikke op over Rækkerne. Jeg har gjort mit ringe Arbejde for at faa Forslaget saa godt som muligt. Naar det ærede Medlem siger, at jeg var moderat i Kommissionen og radikal her, og i samme Aandedræt fortæller, at jeg var saa moderat her ogsaa, at jeg var bange for, at det ikke skulde blive lavet saaledes, at Landstinget blev tilfreds, saa er der jo en Modsigelse heri, som jeg ikke behøver at imødegaa. Til hvad det ærede Medlem oplyste om Landbokommissionens Arbejde vil jeg sige, at det ærede Medlem kender lige saa lidt til Kommissionens Arbejde og hvad jeg foretog mig der, som det ærede Medlem af Landstinget, jeg sigtede til før, der udtalte sig om, hvad Kommissionens Opgave havde været. Jeg skal derfor ikke komme ind paa det ærede Medlems Udtalelser, men jeg vil haabe, at mine Udtalelser om det ærede Medlem i Landstinget ville blive refererede rigtig; saa kan det ærede Medlem læse Referatet igennem og se, at jeg har samme Mening om ham som om det ærede Medlem i Landstinget, jeg nævnedes før.

Bluhme: Maa det være mig tilladt at udtrykke min store Tilfredshed med, at dette Lovforslag nu har Udsigt til at træde ud i Livet. Jeg tror at have nogen Berettigelse dertil, idet jeg hævder for mig Æren af at have været den første, der har indbragt et Forslag denne Sag vedrørende her i Rigsdagen, forinden der var Tale om, at nedsætte Landbokommissionen. Derfor er det mig en stor Tilfredsstillelse at se, at dette Lovforslag skal komme til at virke. Men ganske vist kan jeg ikke nægte, at det er ikke saaledes, jeg havde tænkt mig en saadan Lov. De Midler, der stilles til Raadighed, ere for smaa, og Betingelserne for, at en Mand kan komme ind under Loven, ere virkelig saa vidtløftige, at jeg snarere tror, det vil blive vanskeligt at finde Manden end at finde Pengene dertil. Mit Forslag gik oprindeligt ud paa, at enhver Landarbejder, hæderlig og dygtig, som havde Udsigt til en dygtig Kone og som havde en Ko og en Seng, skulde kunne faa Assistance til at erhverve en saadan Ejendom uden at eje anden Kapital end sin af Egnen anerkendte Dygtighed og Hæderlighed. Mit Forslag havde saadanne Betingelser, at Staten uden større Udgift end her vilde kunne træde til, og at Staten og Kommunerne vilde have større Nytte deraf. Og jeg gik ganske vist ikke til saa mærkelige Bestemmelser,